

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
19 Кж.1.бр.1224/16
23.11.2016. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ у већу састављеном од судије Снежане Милошевић, председника већа и судија Слободана Стојилковића и Дијане Јанковић, чланова већа, са судијским помоћником Маријом Петровић, као записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА из села ... , општина ... , због кривичног дела неуплаћивање пореза по одбитку из чл.229а ст.3. у вези ст.1. Кривичног законика, одлучујући о жалбама Основног јавног тужиоца у Зајечару и браниоца оптуженог АА, ББ, адвоката у ... , изјављеним против пресуде Основног суда у Зајечару 9 К.бр.55/16 од 27.05.2016. године, у седници већа одржаној у смислу чл.446. ст.1. у вези чл.447. ст.1, 2. и 5. Законика о кривичном поступку, у присуству браниоца оптуженог АА, ББ, адвоката у ... , а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Нишу, дана 23.11.2016. године донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ жалба Основног јавног тужиоца у Зајечару, те се **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Основног суда у Зајечару 9 К.бр.55/16 од 27.05.2016. године само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што Апелациони суд оптуженог АА из села ... , општина ... , за кривично дело неуплаћивање пореза по одбитку из чл.229а ст.3. у вези ст.1. Кривичног законика, за које је побијаном пресудом оглашен кривим, на основу чл.45, 48, 50. и 51. Кривичног законика **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од једне године, коју је дужан да издржи и која се има извршити тако што ће је оптужени издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора и које не сме напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико оптужени једном у трајању од преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да

остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора и на новчану казну у одређеном износу од 150.000,00 (стопедесетхиљада) динара, коју је дужан да плати у року од три месеца по правноснажности пресуде, с тим да уколико новчану казну не плати у одређеном року, суд ће исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих хиљаду динара новчане казне одредити један дан казне затвора, док се жалба браниоца оптуженог АА **ОДБИЈА** као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару 9 К.бр.55/16 од 27.05.2016. године оптужени АА је оглашен кривим због кривичног дела неуплаћивање пореза по одбитку из чл.229а ст.3. у вези ст.1. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 1-једне године и истовремено одређено да се иста неће извршити ако за време од 3-три године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и осуђен је на новчану казну у одређеном износу од 120.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 3-три месеца по правноснажности пресуде, с тим да уколико новчану казну не плати у одређеном року, суд ће исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом оптужени је обавезан да суду плати трошкове кривичног поступка и то на име паушала износ од 5.000,00 динара и на име осталих трошкова кривичног поступка износ од 4.747,00 динара динара, а Основном јавном тужилаштву у Зајечару на име трошкова кривичног поступка износ од 17.405,07 динара уплатом на текући рачун 840-1620-21 са назнаком за извршење буџета и позивом на број 97678051501330119913423, све у року од 30 дана по правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

Основни јавни тужилац у Зајечару, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени АА осуди на казну затвора у трајању од 1-једне године и новчану казну у одређеном износу од 150.000,00 динара.

Бранилац оптуженог АА, ББ, адвокат у ... , због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, са предлогом да се побијана пресуда преиначи и његов брањеник ослободи од оптужбе, са захтевом да буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Одговор на жалбу Основног јавног тужиоца у Зајечару је дао бранилац оптуженог АА, ББ, адвокат у ... , са предлогом да се жалба јавног тужиоца одбије као неоснована.

Списи предмета достављени су Апелационом јавном тужиоцу у Нишу који је поднеском Ктж.бр.1341/16 од 21.10.2016. године предложио да другостепени суд жалбу јавног тужиоца усвоји и побијану пресуду преиначи у смислу жалбеног предлога, а да жалбу браниоца оптуженог одбије као неосновану.

Апелациони суд је одржао седницу већа у смислу чл.446. ст.1. у вези чл.447. ст.1, 2. и 5. Законика о кривичном поступку у присуству браниоца оптуженог АА, ББ, адвоката у ... , а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Нишу, на којој је испитао пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби у смислу чл.451. ст.1. Законика о кривичном поступку, те је имајући у виду и предлог Апелационог јавног тужиоца у Нишу, као и одговор на жалбу јавног тужиоца браниоца оптуженог, нашао:

Жалба јавног тужиоца је основана, а жалба браниоца оптуженог неоснована.

Бранилац оптуженог АА првостепену пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл.438. ст.1. тач.11. Законика о кривичном поступку наводима да је изрека пресуде неразумљива, јер у истој нису наведени износи неуплаћеног пореза на зараде за сваку календарску годину посебно и то посебно за 2011. годину и посебно за 2012. годину, већ је у изреци утврђен укупан износ неуплаћеног пореза по одбитку.

Супротно изнетим жалбеним наводима браниоца оптуженог, побијана пресуда, по оцени овог суда, није донета уз наведену битну повреду одредаба кривичног поступка, јер је изрека сасвим јасна и разумљива, садржи јасан и довољан чињенични опис кривичног дела за које је оптужени АА оглашен кривим, при чему у изреци није неопходно навести износе неуплаћеног пореза по одбитку за сваку календарску годину посебно, имајући у виду да за постојање основног облика кривичног дела неуплаћивање пореза по одбитку из чл.229а. ст.1. КЗ није законом прописан минимални новчани износ обавезе који није уплаћен, а за квалификоване облике дела износи су збирно прописани, јер је квалификаторна околност управо висина неуплаћеног пореза.

Осим тога, неосновано се жалбом браниоца оптуженог указује да је изрека побијане пресуде неразумљива јер је у истој наведено да је оштећен буџет Републике Србије, имајући у виду да су објект кривичноправне заштите код кривичног дела неуплаћивање пореза по одбитку из чл.229а. КЗ, обавезе које се односе на плаћање пореза по одбитку, а који порез спада у јавне приходе који припадају буџету Републике Србије, те се супротни жалбени наводи браниоца оптуженог и у том делу оцењују као неосновни.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог АА првостепена пресуда побија и због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл.438. ст.2. тач.2. Законика о кривичном поступку, наводима да у пресуди нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања, а да су дати разлози потпуно нејасни и у знатној мери противречни. Наиме, побијана пресуда, по оцени овог суда није донета уз наведену битну повреду одредаба кривичног поступка, јер образложење пресуде садржи сасвим јасне, довољне и правилне разлоге о чињеницама које су предмет доказивања, при чему дати разлози нису противречни међу собом.

Иако бранилац оптуженог у жалби указује да у уводу првостепене пресуде није наведено, супротно обавези прописаној одредбом чл.428. ст.2. Законика о кривичном поступку, да ли је пресуда донета једногласно или већином гласова, наведени недостатак побијане пресуде, према налажењу овог суда, није од утицаја на правилност и законитост исте.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и с тим у вези због повреде кривичног закона, бранилац оптуженог АА у жалби указује да одбрана његовог брањеника да у критичном периоду није поступао у намери да не плати порез, без аргумената није прихваћена, те да првостепени суд није имао у виду тешку финансијску ситуацију у којој је било ЈКП ... и разлоге због којих оптужени није био у могућности да изврши уплату пореза на зараде, са ставом да се побијана пресуда заснива искључиво на налазу и мишљењу вештака економско-финансијске струке ВВ од 22.05.2014. године и допунама овог вештачења од 29.11.2014. године и од 10.12.2014. године, при чему се вештак у свом мишљењу, према наводима жалбе, супротно одредби чл.113. ст.2. Законика о кривичном поступку упустио у утврђивање и оцену правних питања о којима се одлучује у поступку.

Ценећи изнете жалбене наводе, Апелациони суд налази да су неосновани, јер је првостепени суд у потпуности и правилно утврдио чињенично стање, а за своје закључке је у образложењу пресуде дао јасне, логичне и довољне разлоге, који су прихватљиви и за овај суд. Чињенично стање је утврђено на основу исказа испитаних сведока ГГ и ДД, налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке ВВ од 22.05.2014. године, те допуна овог вештачења од 29.11.2014. године и 10.12.2014. године, као и писаних доказа. Првостепени суд је анализом сваког од ових доказа појединачно, као и у вези са осталим доказима и у вези са одбраном оптуженог, у смислу одредбе чл.419. ст.2. ЗКП, извео правилне закључке о свим чињеницама које су предмет доказивања.

Наиме, према налажењу овог суда, правилан је закључак првостепеног суда да је оптужени АА, као одговорно лице у правном лицу ЈКП ... – пореском платцу, у критичном периоду поступао у намери да не плати порез на зараде, те је дао налог управи да се не уплати на прописани уплатни рачун јавних прихода износ који је

обрачунат на име пореза по одбитку у износу од 16.673.202,20 динара. Ово имајући у виду да је првостепени суд правилно на основу исказа сведока ГГ, шефа рачуноводства ЈКП ... и ДД финансијског руководиоца, утврдио да је оптуженом више пута указивано на неправилности у вези са начином обрачуна исплата зарада и неплаћања пореза на зараде. Такође је правилно првостепени суд на основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке ВВ од 22.05.2014. године, те допуна овог вештачења од 29.11.2014. године и 10.12.2014. године, утврдио да је у критичном периоду у пословним књигама ЈКП ... био вршен обрачун пореза и доприноса и одговарајуће књижење, али да нису попуњени обрасци ППОД и предати Пореској управи, нити су пословној банци предати налози о исплати, дакле није уплаћен на прописани уплатни рачун јавних прихода износ који је обрачунат на име пореза по одбитку, као и да је дана када је плаћена зарада радницима било средстава на рачуну ЈКП ... да се плате порез и социјални доприноси али да је та средстава предузеће користило да плаћа своје обавезе разним повериоцима, при чему рачун ЈКП ... није био у блокади и било је ликвидних средстава да се плате конкретне пореске обавезе.

Сходно наведеном, неосновани су жалбени наводи браниоца оптуженог, да околност да је оптужени АА улагао напоре да обезбеди новчана средства за уплату пореза на зараде, указује да није поступао у намери да не плати наведени порез. Наиме, правилан је закључак првостепеног суда да је оптужени био свестан да је као одговорно лице у ЈКП ..., био у обавези да изврши уплату пореза на зараде истовремено када и исплату зарада радницима, односно да је као одговорно лице био дужан да приликом исплате зарада радницима претходно да налог да се попуне обрасци ППОД и предају Пореској управи и да се пословној банци истовремено предају налози о исплати, што није учинио, већ је наложио да се уплата пореза не изврши, те је супротно жалбеним наводима браниоца оптуженог првостепени суд правилно закључио да је оптужени био свестан да није извршио уплату пореза на зараде и да је то хтео, као и да је поступао у намери да не плати наведени порез.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог указује да је првостепени суд своју одлуку засновао само на налазу и мишљењу вештака економско-финансијске струке ВВ, с обзиром да је по оцени Апелационог суда првостепени суд свој закључак засновао како на налазу и мишљењу вештака финансијске струке ВВ, тако и на исказима саслушаних сведока ГГ и ДД, као и писаним доказима и за своја чињенична и правна тврђења дао довољне и аргументоване разлоге које прихвата и овај суд.

Осим тога, неосновани су жалбени наводи којима се истиче да се вештак економско-финансијске струке ВВ изјашњавао и о правним питањима, јер овај суд налази да у конкретном случају вештак економско-финансијске струке није дао мишљење о одређеним правним питањима, већ да је вештачење обављено у складу са правилима науке и вештине и како је наведено вештачење поткрепљено исказима сведока ГГ, ДД као и писаним доказима, то се жалбени наводи којима се

указује да је првостепени суд поступио супротно одредби чл.113. ст.2. Законика о кривичном поступку, као и да одбрана оптуженог без навођења ваљаних аргумената није прихваћена, оцењују као неосновани.

Произилази да је првостепени суд чињенично стање правилно и потпуно утврдио, а потом на исто правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама оптуженог АА стичу сви и објективни и субјективни елементи бића кривичног дела неуплаћивање пореза по одбитку из чл.229а ст.3. у вези ст.1 Кривичног законика, те се жалбом браниоца оптуженог неосновано указује на погрешну примену закона.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији поводом изјављених жалби Основног јавног тужиоца у Зајечару и браниоца оптуженог, овај суд налази да је првостепени суд, приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције оптуженом, правилно утврдио све околности из чл.54. КЗ и то од олакшавајућих околности личне, породичне и имовинске прилике оптуженог, јер је оптужени човек средње животне доби, ожењен, отац двоје пунолетне деце, средњег имовног стања, као и податак да оптужени до сада није осуђиван, док је од отежавајућих околности ценио објективну тежину учињеног кривичног дела, па је оптуженом изрекао условну осуду са утврђеном казном затвора у трајању од 1-једне године и временом проверавања у трајању од 3-три године и осудио га на новчану казну у одређеном износу од 120.000,00 динара.

По налажењу Апелационог суда, основано се жалбом Основног јавног тужиоца у Зајечару указује да је првостепени суд при оцени утврђених околности пренагласио значај наведених олакшавајућих околности, а са друге стране у недовољној мери вредновао постојеће отежавајуће околности, те стога изречена условна осуда и новчана казна, на коју је оптужени осуђен побијаном пресудом, нису адекватне кривичне санкције у конкретном случају. Такође је, овај суд имао у виду и одредбу чл. 66. ст.2. КЗ којом је прописано да се за кривична дела за која је прописна казна затвора у трајању од десет година или тежа казна не може изрећи условна осуда, те да је за кривично дело неуплаћивање пореза по одбитку из чл.229а ст.3. у вези ст.1 Кривичног законика, за које дело је оптужени оглашен кривим, предвиђена казна затвора од једне до десет година и новчана казна, па да се сходно наведеној законској одредби не може изрећи условна осуда у конкретном случају.

С тим у вези, отклањајући наведени недостатак побијане пресуде, а имајући у виду све околности које је правилно утврдио првостепени суд, Апелациони суд је првостепену пресуду преиначио и оптуженог АА, за учињено кривично дело, осудио на казну затвора у трајању од 1-једне године, коју је дужан да издржи и која се применом чл.45. ст.5. и 6. Кривичног законика, има извршити тако што ће је оптужени издржавати у просторијама у којима станује уз наведена законска ограничења и без примене електронског надзора, јер је овај суд нашао да се с

обзиром на његову личност, може очекивати да ће се и на тај начин остварити сврха његовог кажњавања. Поред тога, овај суд је применом чл.48, 50. и 51. Кривичног законика оптуженог осудио на новчану казну у одређеном износу од 150.000,00 динара, као споредну казну, коју је дужан да плати у року од три месеца по правноснажности пресуде, налазећи да је сразмерна објективној тежини извршеног кривичног дела и личности оптуженог као учиниоца, те да се показује нужном за постизање сврхе кажњавања предвиђене чл.42. КЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција из чл.4. КЗ, а то је поред индивидуалне и генерална превенција која се огледа у изражавању друштвене осуде за кривично дело, јачању морала и учвршћивању обавезе поштовања закона.

Одлука о трошковима кривичног поступка и паушалу на чије је плаћање оптужени обавезан оцењена је као правилна, заснована на примени одредби члана 261. и 264. ЗКП, јер је оптужени оглашен кривим, те је дужан да сноси издатке учињене поводом кривичног поступка од његовог покретања до завршетка, при чему је првостепени суд имао у виду и имовно стање оптуженог као и трајање и сложеност кривичног поступка, па се супротни жалбени наводи оцењују као неосновани.

Са свега напред изнетог, а на основу чл.459. ст.1. и чл.457. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 23.11.2016. године, 19 Кж.1.бр.1224/16

Записничар–судијски помоћник
Марија Петровић,с.р.

Председник већа–судија
Снежана Милошевић,с.р.

Тачност преписа потврђује
управитељ судске писарнице